

W. HESSELS

HERINNERING

Hij was een christen, hij sprak tot mij,
die toen een kleine tengere jongen was;
hij was vermoeid, den dood al zeer nabij,
en hij doorzag het leven als een glas.

Hij glimlachte en er was een vrede
waarvoor ik stil en niet-begrijpend week,
de rust van een die moedig heeft gestreden
en wier geheim bevreedend langs mij streek.

Ik stond tusschen de menschen aan zijn graf,
maar verweg hoorde ik hun zachte praten,
onwezenlijk was al wat mij omgaf.
Ik wist dat hij mij toch niet had verlaten,

maar zelf misschien onzichtbaar naar mij zag
vanuit een lichte plaats waar hij vertoefde.
Een zoete vreugde zweefde in den dag
en hing een lichtschijn over de bedroefden.

Dit werd toen een van die verborgen dingen,
waarvan een kind nimmer tot and'ren spreekt:
soms is het als een ver, nauw-hoorbaar zingen,
dat plotseling zijn spelen onderbreekt.

Ik weet niet meer de woorden die hij sprak,
maar somtijds voel ik nog de onbewuste
aanraking eener stem die bijna brak
en zie zijn ernstige oogen op mij rusten.